

24 vět, které by DĚTI neměly SLYŠET... a přesto je říkáte!

Lucie Valchařová

24 vět, které by děti neměly slyšet... a přesto je říkáte!

Lucie Valchařová

Přeji Vám příjemné čtení!

Pár slov úvodem...

Jsem moc ráda, že právě teď čtete tyto řádky. Znamená to totiž, že mezi námi je další rodič (možná, že ještě nejste rodič, ale to vůbec nevadí – čím dříve se k Vám tyto informace dostanou, tím lépe *), který se rozhodl ve svém životě něco změnit tak, aby byl spokojený nejen on, ale i jeho děti.

Je před Vámi 24 vět, které zaručeně budete znát, dost možná bude pro Vás čtení tohoto e-booku zážitkové, protože si budete říkat: „Ježíši, tohle taky říkám a tohle taky.... a tohle mi říkali naši – aha, proto mám k tomu takový postoj.

Věty, které si v tomto e-booku přečtete se neustále předávají z generace na generaci, i přestože už dávno nejsou platné. Nejedná se pouze o nějaká vyřčená slova, tyto věty totiž v sobě nesou celý vzorec chování, který jsme si přkopírovali od svých rodičů. A jelikož naše generace – generace narozená v 80.letech, tedy lidé, kteří právě zakládají nebo už mají své rodiny s malými dětmi, si začíná uvědomovat, že nemůže dlouhodobě fungovat podle „pravidel“, které nám říkali rodiče nebo škola.

Jsme první generací, která chápe, že na sobě musí intenzivně pracovat – kvůli sobě, svému osobního růstu a kvůli svým dětem, protože jestliže mnoho z nás není schopno žít šťastně v dnešním světě, naše děti to při kopírování našeho chování nebudou umět už vůbec. Závratné tempo, jakým se svět a okolnosti kolem nás mění, nejspíše pár desítek let ještě zůstane. Je lepší se tomuto tempu přizpůsobit než mu neustále vzdorovat, jak to můžeme pozorovat u většiny společnosti.

Na každého z nás je naložena pořádná porce zodpovědnosti tak, aby naše společnost začala fungovat smyslně. Kromě zodpovědnosti, kterou máme sami za sebe, máme také zodpovědnost, co svým chováním a příkladem učíme naše děti.

Ještě jedna věc se Vám může přihodit po přečtení následujících řádků a je docela běžná – budete naštvaní na své rodiče.

Budete se sami sebe ptát: „Proč Vám to udělali? Proč Vám říkali takové hlouposti, když Vy se s tím teď v dospělosti musíte složitě vypořádávat.“ I tahle reakce je v pořádku a patří k počátečnímu rozčarování.

Důležité je si uvědomit, že naši rodiče jsou v tom „nevině“ – vychovávali nás podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, navíc v době, kdy nebyly k dispozici ani střípky informací, které máme již dnes my. Svým rodičům bychom naopak měli být velmi vděční, ostatně bez nich bychom tady ani nebyli, nicméně od dob našeho dětství uplynulo „pár“ let a mezi tím se kompletně proměnily životní podmínky, ve kterých dnes žijeme.

Naše hloupost by tedy byla opakovat chyby našich rodičů, když víme, že to můžeme dělat jinak. Je to naše zodpovědnost naučit se žít podle nynějších pravidel tak, abychom my byli spokojení a mohli jsme připravit další generaci.

Pár slov o Novém rodiči...

Ještě než se zakousnete do všech těch omylů, které možná nevědomky předáváte, chci Vám říct, proč je důležité, abychom se jako rodiče neustále vzdělávali a měnili své pohledy na život, pokud tedy CHCETE – to je samozřejmě nezbytná podmínka. Nikdo (ani já) Vás nemůže přesvědčit k něčemu, co sami nebudete chtít.

Nový rodič jednoduše spojuje a vzdělává všechny novodobé rodiče, kteří se rozhodli díky svému životu inspirovat své děti, být jim skvělým příkladem a posunout další generaci zase o kousek dál.

Proč Nový rodič?

Nová doba si jednoduše žádá nové rodiče – rodiče s jiným přístupem k životu, k výchově dětí...

Nynější doba vyžaduje zcela jiný přístup rodičů než ten, na který jsme zvyklí od svých rodičů. Doba, ve které jsme byli vychováni my, se kompletně změnila a pokud jako rodiče nezměníme svůj přístup k životu, naše děti nebudou schopné žít spokojený a naplněný život tak, jako to mnoho dospělých lidí neumí už teď. Svět se vyvíjí neskutečným tempem a je potřeba naskočit na tu vlnu. To, co nám říkali rodiče o životě a co jsme od nich odpozorovali, to v dnešním světě nefunguje, proto kolem sebe můžete vidět věčně nespokojené obličej ostatních lidí.

Chcete, aby takový obličej jednou mělo i Vaše dítě? Určitě ne.

A proto mě fascinuje jeden zákon, který by měli rodičům předkládat už k rodnému listu dítěte - na výchově je totiž fantastická jedna věc, která funguje na 100% - děti KOPÍRUJÍ své rodiče – VE VŠEM!

Jak to máme v dětství nastaveno doma, tak fungujeme i dále ve svém dospělém životě. Vzor v podání rodičů si každý odnáší do dalšího života.

Pokud si uvědomíte tu sílu, tak se dítě může stát neuvěřitelným hnacím motorem pro Váš život, pro všechny změny, které se rozhodnete udělat. S oblibou říkám, že rodičovství je největší škola života a nejsmysluplnější životní projekt, kterého v životě můžete dosáhnout. Jestliže totiž skrze svůj spokojený a naplněný život vychováte dalšího spokojeného, úspěšného člověka (ať si pod pojmem “úspěšný” představujete cokoliv), tak jste právě naplnili smysl toho, proč tady jste.

Děti kopírují každíčkou situaci, kterou s námi prožijí. Na tomto principu je úžasné to, že je nemusíme nic učit ani jim nic říkat, stačí, když ty věci prostě a jednoduše budeme dělat.

Máme to výsostné privilegium, že jsme rodiče a pro ty „malé precky“ jsme úplnými bohy. Už nikdy nikdo k nám nebude takhle vzhlížet a dokonale nás napodobovat! Tak si to užijme a snažme se!

Stojíme před obrovskou příležitostí – jako rodiče máme možnost ovlivnit budoucí generace a to je velká výzva!

A teď se už pojďme pustit do jednotlivých rodičovských „moudrých“ vět...

2. věta: “Peníze Ti štěstí nepřinesou.”

Ano, samotné peníze nám štěstí nepřinesou, nicméně rozhodně nám neublíží. Za peníze si nemůžeme koupit řadu věcí, ale dávají nám svobodu a s tím spojenou možnost volby. S nedostatkem peněz mizí i naše volba, zda si koupíme šunku z vody nebo z masa nebo jaké vzdělání dopřejeme svým dětem, ale hlavně čemu ve svém životě budeme věnovat čas, protože ten je nejdůležitější. Peníze nám dávají možnost žít podle svých hodnot a priorit a věnovat čas tomu, co je skutečně důležité.

Vybrali jsme si život ve společnosti, ve které se platí penězi, proto je dobré to akceptovat a ne neustále „bojovat“ proti nim a nalhávat si, jak vlastně pro nás nejsou důležité.

Kromě svobody, kterou nám peníze mohou přinést, dokáží i pomáhat, což by ostatně měl být velký důvod pro každou rodinu, která je zdravá a žije v dostatku. Díky penězům můžeme pomáhat odstraňovat nespravedlnosti ve světě, které tu jsou a vždycky budou.

To, co nám štěstí určitě nepřinese, je nekonečný hon a soupeření, kdo „urve větší kus“. Neustále se snažit získat o něco víc – obětovat penězům svůj život a neustále se točit v začarovaném kruhu – vydělat, utratit, vydělat, polepšit si, vydělat, spořit, vydělat, umřít.

3. věta: „Peníze nejsou všechno.“

Taky lidé říkají, že peníze nejsou důležité. Tady nám vzniká jedna úžasná výmluva mnoha a mnoha lidí, kteří se stylizují do role, kdy tvrdí, že na penězích vůbec nezáleží. Ve většině případů tomu tak ale není.

Pokud máte pocit, že peníze „nejsou důležité“, vždy se zkuste zamyslet nad tím, zda náhodou tyto názory nepřebíráte jako určité alibi, kterým omlouváte svou pohodlnost nebo neochotu uvažovat nad tím, jak peníze do svého života přitáhnout.

Ano, peníze opravdu nejsou všechno, ale důležité jsou. Jak říká jedno úsloví: „Peníze nejsou důležité, protože jsou až na prvním místě!“

4. věta: „Myslíš, že ty prachy tisknu?“ („Myslíš, že kradu?“)

Tyto věty jsou spojeny v zásadě s jednou myšlenkou – NEMÁM PENÍZE. Co se stane s dítětem, které celé dětství slyší, že rodiče nemají peníze? Buď se rychle v dospělosti finančně vzdělá a bude na dobré cestě anebo tyto věty bude opět „papouškovat“ svým dětem.

Pojďme trochu naťuknout jednoduchou logiku používání peněz. Někteří lidé totiž přestali používat zdravý selský rozum a na tom všechno finanční vzdělání stojí a padá. Logika selského rozumu jasně říká, že každý člověk potřebuje být finančně v plusu, nesmí být v mínusu. Jinými slovy musíme v životě dělat cokoliv pro to, abychom více vydělávali, než utráceli. Pod pojmem „dělat cokoliv“ nemám rozhodně na mysli brát si kreditní karty a podobné úvěry. Když budeme vždycky víc vydělávat než utrácet, tak budeme vždycky bohatnout. Pokud se dostaneme do opačné situace, tak budeme vždycky

chudnout, takže si musíme dát za úkol víc vydělat a když nemůžeme víc vydělat, tak naším úkolem musí být méně utratit. Jednoduché, že?

Každý z nás bude vydělávat velké peníze během života a podle toho, jak s nimi budeme nakládat, tak bude vypadat naše budoucnost i budoucnost našich dětí. Nezapomeňme, že jim do života otiskujeme svůj přístup k životu, tzn. i k penězům.

5. věta: „To je jenom pro bohaté.“

Vraťte se na chvíli do dětství a zkuste si představit tuto situaci: procházíte se kolem výlohy s hračkami a upoutá Vás hračka, na níž je cena, která je nad poměry Vaší rodiny. Říkáte rodičům, jak moc byste si ji přáli, ale rodiče odvětlí, že „toto si mohou dovolit jen bohatí“.

Jak se cítíte a co si o tom jako dítě pomyslíte?

Zkusme se vrátit vůbec k základům – rozdělení společnosti na bohaté a chudé, které se začíná projevovat už ve škole mezi dětmi. Není to trochu postavené na hlavu? Ja tomuhle rozdělení vůbec nerozumím. Kdo je bohatý a kdo je chudý? Jak to může vůbec někdo určit?

Když nechali tohle vysvětlení jen „na povrchu“, tak se mi líbí a je mi blízké rozdělení Roberta Kiyosakiho podle jeho Cashflow kvadrantu na levou a pravou stranu, s tím, že lidé na levé straně (živnostníci a zaměstnanci) utrácejí čas a peníze a lidé na pravé straně kvadrantu (majitelé firem a investoři) investují svůj čas a peníze. Vlastně je tohle rozdělení naprosto jednoduché a symbolizuje jen rozdíl v myšlení a přístup každého z nás.

Robert Kiyosaki: „Peníze jsou jenom myšlenka.“

Kolik peněz máme určuje, jaké myšlenky se nám honí denně v hlavě. Už to zní jako klišé, že? Jenže víte, co je nejhorší na některých klišé? Že jsou pravdivé! * Mnohem jednodušší je ale pro řadu lidí si říct: „To je blbost!“ a o nic se nesnažit. Uznávám, je to jednodušší cesta.

6. věta: „Kdo šetří, má za tři.“

Tak tenhle mýtus, který se neustále předává, mi opravdu nedává smysl. Já jsem totiž ještě nepotkala člověka, které by se prošetřil k penězům. *

Aby ale hned všichni nemysleli jen na utrácení, opět bychom neměli opomenout základní logiku selského rozumu a utrácet bez rozmyšlení. Je třeba trochu více o tom přemýšlet, než jsme zvyklí. Velmi často totiž něco kupujeme bez uvážení. Já mám pro takové emoční nákupy svou „pomůcku“, vždycky před takovým náhlým nákupem si řeknu: „Opravdu tohle teď potřebuji? Je to teď pro mě opravdu důležité?“ Řekla bych, že ve více než 80% zjistím, že ne a pak už záleží jen na mém rozhodnutí, za které si samozřejmě nesu zodpovědnost.

Záleží na Vás pro co se rozhodnete – prošetříte život anebo se budete snažit vidět příležitosti, kterými by mohly do Vašeho života přitéct peníze?

2. věta: „Já své názory neměním.“

Jinými slovy: „Vím, co vím. Mám svůj názor a to mi stačí.“

Většina lidí s ukončením středoškolského, popř. vysokoškolského vzdělání, končí s učením se čehokoliv nového. Je to ale největší chyba, obzvláště v našem případě, kdy máme zastaralý školský systém, který nekopíruje realitu, ve které pak žijeme. Ve škole se běžně učí věci, které byly platné před 20 lety.

Všichni určitě známe lidi, kteří jsou velmi vzdělání nebo věří, že jsou chytrí, jejich realita ale mluví o něčem jiném. Opravdu chytrý člověk vítá nové myšlenky! Neměnit názory v souladu se svým vývojem, je určitým znakem zabeďněnosti. Často si změnu názoru na cokoliv pleteme se změnou svých životních a morálních hodnot. Ano, tyto hodnoty by měly zůstat neměnné.

Každý z nás má velké touhy, každý z nás může toužit po věcech, které pomůžou ostatním, ale každý z nás má zároveň možnost si říct – nic nechci, nebudu nic dělat, nebudu se o nic snažit, nemá to cenu, nikdo nepomáhá mě, komu bych pomohla já. Rozhodnutí je na Vás!

3. věta: „Komu jsem co udělal? Proč zase já?“

Aneb já mám v životě takovou smůlu. Typické věty lidí – věčných stěžovatelů, kteří si prostě za vším najdou něco, proč jsou ublížení. Naši náladu neurčuje jen to, jaké myšlenky se nám honí v hlavě, ale taky jak o životě a sobě samém mluvíme. Proto už v Bibli se píše: „Na počátku bylo slovo.“ Jestliže řeknu: „Nedokážu to.“ Opravdu to nedokážu.

Děti rodičů, které doma používají neustále tyto věty, poznáte už ve školce. Tyto děti neustále reptají, což pro malé děti není úplně typické. Malé dítě, které se narodí na tento svět, je ze své podstaty šťastné a ví, že všechno je v pořádku. Silný vliv rodičů už v prvních letech života jim tak překrouťí obraz vidění světa, že už ve školce se stanou „malými potížisty“.

Na otázku: „Proč se to stalo zrovna mně?“ A proč ne? Všem se nám dějí velmi podobné věci. Otázkou zůstává, co s tím udělám a jak se k tomu postavím. To asi ale bude chtít vstát z gauče a odložit ovladač.

Budu si jenom stěžovat anebo tu situaci zlepším? Mezi tím je totiž fatální rozdíl. Pouhé stěžování si ke zlepšení nevede, naopak situaci více zhoršuje, protože ji nijak neřeší.

4. věta: „Za chyby se platí!“

Traduje se, že chyba je špatná. Na chybách je zatím stále postaven celý náš školský systém. Jedna chyba = známka dolů.

Proto se už od dětství bojíme dělat chyby. Ve škole nám totiž řekli, že jsme selhali, a tak máme strach, abychom neselhali znovu.

Proto raději nezkoušíme nic nového, abychom nechybovali, nezklamali, neztrapnili se,... Některé životní prohry bolí hodně. A je to dobře, protože jinak by nám nevadily. Mávlí bychom nad nimi rukou.

Co takhle to otočit? Dělat chyby je správné! Jen tak máme šanci se něco nového naučit a posunout se. Je to absolutní nutnost. Světlo taky neexistuje bez tmy, tzn. že dělat správné věci vyžaduje dělat občas chyby! Bez neúspěchu bychom nevěděli, jak potom poznáme ten úspěch. To je zákon.

Budme dětem příkladem v chybování! Ukažme jim, jak se z nich poučit a použít je ve svůj prospěch, i když je to někdy hodně těžké.

5. věta: „Nemůžeš mít všechno, co chceš. Musíš se spokojit s málem.“

Jedna z nejčastějších vět. Rodiče nám říkali, že nemůžeme mít všechno, co chceme a tak jsme se smířili s tím, že o určitých věcech můžeme jen snít.

Proč ale? Proč se spokojit s málem, když můžeme mít všechno? A vůbec... CHTĚJME VŠECHNO. Od toho jsme přece tady.

Pozor ale, čím větší je to, co chceme, tím více pro to musíme udělat. Čím větší ráj si v hlavě představíme, tím větší cenu jsme ochotni zaplatit.

Jak to udělat? Jít do toho! Podstoupit riziko, že to nevyjde. Prostě jít do plna! Nemůžeme hrát bezpečně a chtít to všechno, o čem sníme. To prostě nejde. Co se může nejhoršího stát? Nevyjde to, pro tentokrát. Vždyť je to všechno jenom hra.

6. věta: „Jak můžu být vděčný, když jsem v dlužích..., když šéf je na mě jako pes..., když manželka mi nerozumí...?“

O vděčnosti už toho bylo řečeno mnoho. Jenže tohle je opravdu základní princip všech úspěšných a spokojených lidí. Vděčnost učí lidi vážit si toho, co máme, než být neustále našťvaný bruchoun a stěžovat si, co jiní už mají a já ne.

Vděčnost je mocná. Dokáže v člověku vytvářet stejné pocity jako třeba zamilovanost. A vlastně to zamilovanost je. I když ne do jiné osoby, ale do stavu, v jakém se nacházíme.

Možná jste už slyšeli o Deníku vděčnosti. Zmiňovala jsem jej už několikrát, nicméně musíme jej znovu připomenout. Toto je totiž návyk, který lze dělat i s malými dětmi. Princip je naprosto jednoduchý – každý den si zapsat pár věcí, za které jsme vděční. Nejde o nic velkého, jsou to opravdu maličkosti (skvělá zmrzka, pusa, úsměv od dítěte, fajn procházka, výborná káva, dobrý pocit po sportu,... až po vyfakturované peníze »).

Kouzlo tohoto deníku je jednak v každodenním psaní, kdy si uvědomíte, kolik krásného v životě máte (většina lidí si naopak neustále stěžuje, co jim v životě chybí) a ještě větší plus vidím ve dnech, kdy mně není úplně do zpěvu a všechno na mě padá. V té chvíli vytáhnu deník, přečtu si pár stránek a hned je úsměv a dobrý pocit na světě *.

2. věta: „Vždyť to říkali v TV... psali v novinách...”

Taky spousta konverzací začíná větami typu: „Slyšel jsi, co včera říkali ve zprávách?“ Většina lidí z mého okolí se mě už na tuto otázku neptá, protože předem zná mou odpověď, která je vždycky: „Ne, televizní zprávy já nesleduji“. Přičemž se vždycky hned vytaší s poznámkou: „No jo, ale nějaký přehled mít musíš. Takhle vůbec nevíš, co se děje.“

Tak za prvé, velké a důležité události se k Vám vždycky donesou, ať už chcete nebo ne. A za druhé, jakým způsobem to zlepši a posune můj život, když budu vědět, že v Brně se stala autonehoda, při které zemřeli tři lidé, v Opavě přepadli poštu a zdraží se nám plyn a Kalousek zase kecal... atd.

Až budou na Nově vysílat zprávy, ve kterých budou ukazovat, co se za ten den podařilo a co dobrého se ve světě stalo, pak jsem ochotna si před tu TV sednout, i se svým dítětem. Paradoxem je, že těch dobrých věcí se za ten den ve světě odehraje několásobně víc než těch špatných, ale TV zprávy se plní pouze těmi negacemi. Proto pak většina lidí má pocit, že jen všichni umírají, všude se krade a všichni jsou násilníci a vůbec, ten dnešní svět...

Tady tomu nesledování zpráv, nečtení novin a speciálně bulváru, se taky často říká informační dieta. A já Vám tuto dietu vřele doporučuji, zkuste ji na týden. Je to jediná dieta, která má opravdu smysl.

3. věta: „Vždyť to tak dělají všichni.“

Je to taky jedna z velmi častých výmluv, ale chtěla jsem ji vypíchnout zvlášť, protože se tak velmi často chováme – abychom nevybočovali, abychom zapadli, hlavně aby si ostatní o nás něco špatného nemysleli.

Je to taky jedna z nejčastějších dětských výmluv: „Všichni to tak mají. Všichni to tak dělají.“

Já mám třeba jeden příklad za všechny, který se mně stal před několika lety. Byla jsem v supermarketu, vážila jsem si ovoce u těch vah a paní přede mnou si zvažila pytlík se 3 jablky, nalepila si tu cenu a pak šla a ten pytlík si doplnila. A já jsem tam stála a koukala na ni, jestli to myslí vážně. O pár dní později jsem byla se svými kamarádkami a vyprávěla jsem jim to a ony na mě nevěřícně koukaly a řekly: „To ale přece tak dělá každý.“ A mě spadla brada, dělá to tak každý a mě to do té doby ani nenapadlo. Já jim říkám: „Já přece musím přemýšlet, že kdyby to takhle dělal opravdu každý, tak kde bychom byli?“

Ta paní jednoduše kradla. A bude to jistě ta paní, která si večer bude stěžovat „na ty nahoře – na ty ve vládě, že nás okrádají.“ Ti nahoře jsou jen průměrem nás všech.

Rozhodněme se, že budeme pro své děti vzorem v pevných hodnotách a v naprosto jednoduchém vnímání světa („Milé dítě, pokud si dáš do pytlíku jablek víc, než zaplatíš, tak jde o krádež a to není správné“). Pak to i ty děti mají jednodušší, mají v sobě jasno a nemusí říkat: „Vždyť oni to tak taky dělají.“

4. věta: „Co na to řeknou lidi (sousedi)?“

Znáte to? Je to Váš případ? Něco byste rádi udělali, třeba začali podnikat nebo byste si chtěli splnit nějaký svůj bláznivý sen nebo třeba jen vyjádřit svůj názor ve společnosti? Ale ve chvíli, kdy na to pomyslíte, se Vám hned zjeví vlasy na hlavě: „Co na to řeknou ostatní?“

Je to zvláštní, často se nám zablokuje plnění našich vlastních potřeb, tužeb a snů pod strachem, co by na to řekli ostatní. Je to naprostý paradox, když se to takhle řekne, ale spousta lidí je tímto strachem naprosto paralyzována. Já do těch tajů nedokážu úplně proniknout, protože to takhle nemám. Ostatně to bych taky nemohla točit tyhle videa a dávat je na internet, kde si je může prohlédnout a okomentovat naprosto každý.

Tento mýtus je spojen i se závistí, která se říká, že je pro Čechy typická. Nemyslím si to, ani tomu nechci věřit. Pravdou ovšem je – měla jsem dojem, že doby, kdy se říkalo: „Podívej, soused má nové auto.“, jsou už dávno za námi. Ale ono se to ještě pořád děje! Jaké jsou pak děti ve svém přístupu, jestliže doma rodiče takhle žijí? Chtějí ve škole zapadnout, v ničem nevybočovat, i když se jim něco nelíbí, raději jsou potichu. Přijde parta, chtějí zapadnout, berou se drogy, nechtějí vybočovat,...

Zkusme se podívat na to, jak se vyvíjíme. Jako děti jsme si hráli, běhali, uměli jsme tancovat, zpívat, malovat a neměli jakékoli starosti, co si o nás kdo myslí. Pro nic jsme nepotřebovali žádný zvláštní souhlas. Prostě jsme dělali, co nás bavilo, a užívali jsme si, jak je to skvělé. S dospíváním nás změnil tlak vrstevníků, rodičů a společnosti. Začali jsme se porovnávat s okolím. Dospělí to dělají neustále a děti to velmi rychle převezmou, vždyť maminky si už malé miminka porovnávají, kolik váží a měří a „ten můj ještě neumí lézt a ten Váš už jo.“ Nad tím může říct člověk jenom: „Ach jo, dospěláci, vzpamatujme se!“

5. věta: „Když se budeš takhle chovat, nikdo Tě nebude mít rád.“

Co k tomu říct? Uff... Je spousta lidí, kteří chtějí, aby je měli všichni rádi, chtějí se všem zavděčit a hlavně, aby ostatní byli šťastní a spokojení. Pak se z toho samozřejmě hroší, protože to jednoduše nejde. Není člověk ten, aby se zavděčil všem. Nejde to.

Když jste v letadle, taky před startem letu Vám taky říkají: „Nejdříve nasadte masku sobě, pak až dítěti.“ Zprvu se to zdá nelogické, jasně že moc chcete zachránit své dítě, ale když sami nebudete v pořádku, jak jej můžete zachránit? Tento vzorec jde napasovat na úplně všechny vztahy. A není to vůbec sobecké, naopak!

My jako lidé jsme velmi adaptabilní tvorové – k naší škodě i prospěchu. Ne nadarmo se říká, že člověk je tak dobrý, v jaké společnosti se zdržuje. Jestliže trávíme čas s lidmi, kteří jsou nepřející, závistiví, negativní a nic jim není vhod, s jistotou budeme mít velmi podobný náhled na život. Pozitivní pohled na život je návyk, který se dá naučit, a je vysoce nakažlivý.

6. věta: „Kdo je zvědavý, bude brzo starý.“

Anebo v jiné obměně ale taky s negativním podkresem: „Kdo se moc ptá, moc se dozví.“

A teď upřímně, kdo to už při dětské stopadesáté otázce „Proč?“ někdy neřekl? Říkali nám to rodiče, opakujeme to taky. Když se nad tím ale zamyslíte, to je ale blábol, že? Upřímně by mě zajímalo, kdo to vymyslel a hlavně z čeho vycházel? Podle mě jen z toho, že se to rýmuje, jinak si nedokážu představit žádnou jinou souvislost *.

Často jsme v dětství na otázku PROČ slyšeli odpovědi typu:

„Proto!“

„Protože jsem to řekl!“

„Proč? Proč? Pro slepičí kvoč!“

To tak vypadá, že jsme národ velkých poetů *.

Rodiče nás časem utlučou těmito odpověďmi a tu nejdůležitější životní otázku, kterou děti v sobě přirozeně mají, necháme v dětství a pak celou dospělost hledáme, proč se některé věci dějí, tak jak se dějí? Proč jsme takoví? Proč děláme to, co děláme? To je v tom lepším případě, v tom druhém na to zapomeneme natolik, že své vlastní proč ani neznáme.

Pro rodiče je totiž nepohodlné, oni si nepokládají takovou důležitou otázku, a kdyby se nad tím měli zamyslet, tak by je to hodně bolelo, protože často ten smysl věcí, které dělají, prostě a jednoduše neznají, protože je dělají automaticky. Rodiče nás časem utlučou těmito odpověďmi a tu nejdůležitější životní otázku, kterou děti v sobě přirozeně mají, necháme v dětství a pak celou dospělost hledáme, proč se některé věci dějí, tak jak se dějí? Proč jsme takoví? Proč děláme to, co děláme? To je v tom lepším případě, v tom druhém na to zapomene natolik, že své vlastní proč ani nehledáme ani neznáme.

Já mám výzvu pro rodiče, kteří mají děti v tomto období anebo je toto období teprve čeká, tak mějte uši dokořán otevřené a snažte se nad těmi PROČ přemýšlet a hledat uvnitř sebe odpověď, protože já vám garantuji, že speciálně třeba v domácnosti nebo úklidu přestanete dělat polovinu věcí, protože prostě nenajdete smysl toho, proč to děláte. Děti přicházejí s naprosto úžasnými jednoduchými řešeními a já vím, že to je často facka pro naše ego nechat si poradit od 3letého dítěte, ale věřte mi, stojí to za to!

Vykašleme se na slepičí kvoč i na to, že budeme brzo staří, to budeme tak i tak a ptejme se PROČ? Já dodávám ještě náš oblíbený dovětek, který vládne u nás doma. „A proč ne?“ Proč ne? Proč by se to nemohlo stát? Zdá se Vám něco neuvěřitelného a myslíte, že to nikdy nedokázete? Proč ne? Všechno je možné!

2. věta: “Konečně pátek (dovolená, Vánoce,...)! Bože, zase pondělí!”

Znáte to? Většina lidí, kteří jsou zaměstnaní, to tak mají. Rozlišují svůj život na pracovní týden a víkend. Pět dní v týdnu nesnáší, s výjimkou pátku, protože to už je malý víkend a víkend je pak super, tam se dělají věci, které máme rádi, tam se žije. Pak taky mají rádi svých 14 dní v létě, to je dovolená, to je super! A ještě Vánoce, tam je těch 5 dní a to je taky dobrý!

Suma sumárum, když to teď rychle spočítám, tak z 365 dní, většina žije podle svých představ nějakých 120, 130 dní... v ostatních dnech se to nějak musí přežít. Uff, slyšíte to? Nějak se to musí přežít!

Co se stane, když tohle poslouchají děti? V dospělosti si velmi rychle najdou práci, kterou nebudou mít rádi a řeknou si: „Však co, těch 5 dní vždycky nějak přežiju. Potom je hned víkend.“ Pod tím běží linka, že je v pořádku najít si práci, kterou nebudu mít rád. Práce a zábava nejdou dohromady. Naštěstí se tento vzorec začíná měnit, ale ještě nějakou dobu to potrvá, než se úplně vymaže a je to i na nás, na současných rodičích, tyto bludy neříkat.

Jsou totiž opravdu lidé, kteří žijí jen pro víkend. Jen pro Vánoce. Jen pro pár dní v roce. Když ty dny přejdou, jsou v depresi, jako by se neměli na co těšit. Není to vina dní, režimu ani doby, protože Babiš nám opravdu neplní diář. Na co čekat? Až nám skoro celý život uběhne, abychom zjistili, že mohl stát za to. Nemá smysl čekat na další a lepší život.

3. věta: „Nejdříve práce (povinnosti), pak zábava.“

K tomuto mýtu velmi krátce, protože navazuje hodně na předchozí. Tato věta se říká stále a ukazuje především na dvě skutečnosti:

1) Práce nemůže být zábava. Práce a zábava jsou striktně odděleny. Jinými slovy nám tento vzorec říká, že je v pořádku mít práci, která nás nebaví. Ale vzhledem k tomu, že práce zabírá velkou většinu času našeho dne, tak to v pořádku rozhodně není.

2) Druhá linka, která pod tímto mýtem běží, je, že nemáme nárok na odpočinek, na zábavu, nebo třeba jen na obyčejné poflakování se a užívání života. Speciálně v naší euroatlantické civilizaci jsme práci postavili na první místo přede všechno ostatní, pak si stěžujeme na stres a rojí se veškerá civilizační onemocnění. Schválně, zkuste se zeptat v Africe, jestli znají pojem „syndrom vyhoření“, myslím, že budou nechápavě kroutit hlavou.

4. věta: “To nikdy nedokážu! I kdybych se na hlavu postavil, tak to nedokážu.”

Slyšeli jste někdy tyto věty od svých rodičů? Jak je možné, že si naši rodiče nevěří, že něco dokážou, když jsou zralejší a zkušenější než my? Jak to že právě oni jsou v tomto směru negativním vzorem?

Z jejich přístupu je třeba se jen poučit, vzít si, co je pro nás dobré a posunout se dále.

Celý život je série výzev. Výzvy byly, jsou a budou. A úplně stejně vždycky existují způsoby, jak je zvládnout. Často máme pocit přiznat chyby, protože si myslíme, že nám to ubírá na hodnotě. Ale naopak, všichni děláme chyby a teprve poučení z nich vytváří tu správnou zkušenost.

Mnozí rodiče předem vědí, že něco nezvládnou, aniž by to vůbec zkusili. Pozor: děti tenhle model velmi rychle kopírují, protože je snadný! Tam není žádné úsilí, prostě řeknu, že to nezvládnou a jsem z toho venku. Model: o nic se raději nepokusím, abych to nepokazil. Kde je nějaký vývoj? Čím se tedy ten člověk ve svém životě posouvá?

Překážky nikdy nejsou tak velké, aby nás mohly zastavit. Co nás dokáže zastavit, je naše přesvědčení, že tu překážku nedokážeme překonat. Já si velmi často vzpomenu na slova svého trenéra tancování, když byl nějaký těžký trénink a já měla pocit, že už fakt nemůžu, tak on jen řekl: „Když si myslíš, že už to nejde, tak právě v tu chvíli to teprve jde. Můžeš ještě stokrát tolik.“ Měl pravdu, ověřenou už několikrát i v reálném životě, ty hranice si ve svém životě nastavujeme sami ve své hlavě a velmi často máme tendenci si je dávat nížko, abychom náhodou neupadli.

Krásný je citát Henryho Forda: „Ať si myslíte, že něco dokážete nebo nedokážete, vždycky máte pravdu.“

5. věta: „Celý život dře, platím daně a důchodu se ani nedožiju.“

Věty typu „důchodu se ani nedožiju“ od mladých lidí mě nepřestanou fascinovat. * Co to znamená? Jak to myslí? Odráží to jejich přístup k životu anebo jen opakují to, co slyšeli doma od rodičů?

Je možné, že při pohledu na dnešní české důchodce, se opravdu nechtějí dožít. * Upřímně taky si nepředstavuju, že poslední třetinu svého života budu trávit sledováním telenovel, vystřihováním slevových kuponů a závody v běhu při přebíhání z jednoho Kauflandu do druhého, ale kdo říká, že to tak bude? Kdo si to stanovuje? My sami...

Jak je možné, že když přijedete do jakékoli dovolenkové destinace, jsou hotely nacpané německými, anglickými důchodci. Jak to, že oni to umějí?

Jednoduše jsou zvyklí za sebe nést zodpovědnost, nespolehají se na vládu, na zaměstnavatele, na ministra financí, ale vědí, že jestliže si chtějí udržet svůj životní standard nadále, tak od počátku svého aktivního pracovního života je pro to třeba něco dělat.

6. věta: “Dokud Tě živím, tak mě budeš poslouchat.”

Děsivý model opakující se v mnoha životních situacích. Člověk si často ani neuvědomuje, kam až jedna často opakovaná věta může vést.

Panuje tady mýtus: dítě musí být poslušné, musí poslouchat! To je teď nová doba, všichni tady provozují svobodnou východu a pak nám tady vyrůstají nevychovaní američtí spratci, kteří mají pocit, že si mohou dovolit všechno. Ale tak to přece není. My žijeme taky ve svobodné zemi a nemůžeme si dělat, co chceme. Musíme respektovat určitá pravidla, zákony. Tak stejné je to i s dětmi. Svoboda jde ruku v ruce s odpovědností. Svoboda není anarchie.

Pokud je dítě poslušné, poslouchá rozkazy a přání rodiče, zdá se to být na první pohled v pořádku, že? Ale převedme to do dospělosti...co se stane, když roli rodiče zastane despotický šéf, netolerantní partner nebo fetující parta? Kde má dítě vzít najednou ty správné kompetence? Kde má vzít sílu a rozhodnost zvolit správně a postavit se špatnému rozhodnutí jiného člověka? Kde se najednou má vzít vnitřní systém hodnot, který se řídí nějakým vnitřním pocitem správnosti, když doposud to byla autorita vnější, která musí být respektována bez odmlouvání?

Vidíte to dnes a denně, spousta lidí chodí denně do práce, kterou nesnáší. Se šéfem nesouhlasí, ale on je živí, takže musí sklapnout uši a poslouchat.

Dítě připravené do života není neposlušné dítě. Je to silné dítě, vybaveno svobodou a volností, zodpovědností a rozvahou. Právem na rozhodnutí dle svých hodnot. Aby tomu tak ale bylo, musíme to mít nastaveno takhle my – rodiče.

Pár slov na závěr...

Jsem moc ráda, že jste dočetli až do konce. Už jenom tohle znamená, že to se sebou myslíte opravdu vážně a to je první skvělý krok. Věřím, že jste v předešlých řádcích našli inspiraci pro svůj život a teď už žádné dítě doma neuslyší: „Dokud Tě živím, tak mě budeš poslouchat.“

Poznali jste se v některých větech? Pokud budete chtít, budu moc ráda, když mi napíšete na lucie@novyrodic.cz, které věty se Vás osobně týkají a jak se to projevuje ve Vašem životě. Můžeme se inspirovat navzájem *.

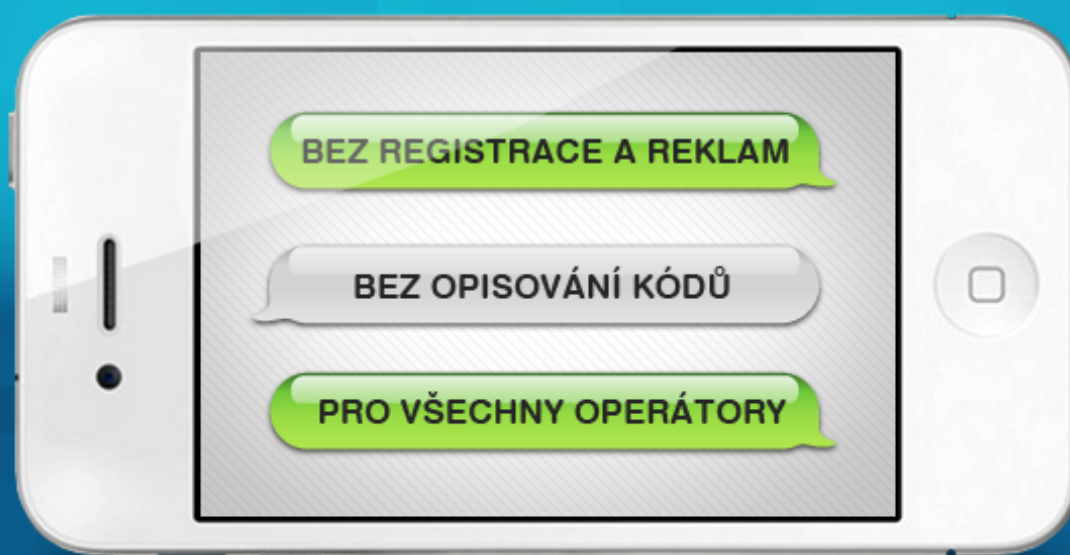
E-book, který jste si právě přečetli berte jako první „ochutnávku“, už teď mám nasbíráno asi další stovku vět a vzorců, které na nás rodiče a společnost nevědomky přenesli a neustále přibývají další, a proto je brzy uvidíte i uslyšíte. S tímhle se jednoduše musí skoncovat!

Pokud se rádi díváte na videa, tak všechny tyto věty zazněly i v seriálu Rodičovské mýty, tak pokud si čtení předchozích řádků chcete zopakovat i v jiné formě, můžete se podívat TADY.

Budu moc ráda, pokud Vás skrze další videa, články a živá setkání budu motivovat ke změně a ukazovat Vám nové směry a způsoby, jak se dá ten život opravdu PROŽÍT a nejenom PŘEŽÍT.

Těším se na naše další virtuální i osobní setkání.

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ

Esemes.CZ
SMS zdarma z internetu